

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ι Ε Ρ Α Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Σ Θ Η Β Ω Ν κ α ι Λ Ε Β Α Δ Ε Ι Α Σ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

(Κυριακή Θ' Ματθαίου - 29 Ιουλίου)

Όταν ο Χριστός άκουσε από τους μαθητές του Προδρόμου την αποκεφάλιση και την ταφή του (Ματθ. 14,12), έφυγε με πλοiάριο σε ερημικό μέρος μόνος του. Ο κόσμος, που πληροφορήθηκε την αναχώρησή του, τον ακολούθησε δια ξηράς και εν τέλει πέτυχε να τον συναντήσει εκεί που αποβιβάστηκε. Ο Χριστός, **όταν είδε τη προθυμία τους αυτή να τον ακολουθούν**, τους ευσπλαχνίστηκε και θεράπευσε τους ασθενείς τους. Κι όταν οι μαθητές του τον συνέστησαν να τους απολύσει, γιατί είχε βραδιάσει και έπρεπε να βρουν τρόφιμα να φάνε, εκείνος έκανε το γνωστό θαύμα, να τους χορτάσει στην έρημο με πέντε ψωμιά και δύο ψάρια, πέντε χιλιάδες άνδρες χωρίς τις γυναίκες και τα παιδιά.

Μετά από αυτό το θαύμα, οι μαθητές μπήκαν στο πλοίο για να περάσουν τη λίμνη και να πάνε στην απέναντι πλευρά, προς γη Γεννησαρέτ (Ματθ. 14,35), εις την Καπερναούμ (Ιω. 6,17). Μάλιστα το ιερό κείμενο λέγει ότι ο Ιησούς «ανάγκασε» τους μαθητές να μπουν στο πλοίο. Δηλαδή μπήκαν μέσα χωρίς να το θέλουν, πιεζόμενοι από τον Ιησού. Γιατί άραγε ο Χριστός φέρθηκε έτσι; Γιατί αμέσως μετά το θαύμα του χορτασμού των πέντε χιλιάδων ανδρών να μη αφήσει λίγο τους μαθητές κοντά στους ανθρώπους που χόρτασαν; Γιατί να μη μείνουν και να μη δεχθούν την ευχαριστία και την ευγνωμοσύνη του κόσμου.

Την απάντηση μας τη δίνει το κατά Ιωάννη ευαγγέλιο (6,15). Ο κόσμος ο πολύς δεν κατάλαβε το θαύμα που έκανε ο Χριστός. Αντί να πιστεύσουν ότι είναι ο Μεσσίας, ο υιός του Θεού, ότι είναι εκείνος που παλαιότερα εταίσε τους προγόνους τους στην έρημο με το μάννα και τα ορτύκια, εκείνοι τον είδαν σαν ένα άνθρωπο που μπορούσε να λύσει το βιοποριστικό τους πρόβλημα. Και θέλησαν να τον κάνουν βασιλιά. Η λύση αυτή άρεσε στους μαθητές, που κι αυτοί με τη σειρά τους νόμιζαν ότι ήρθε ο Χριστός σαν κοσμικός Μεσσίας, να διώξει τους Ρωμαίους, να κάνει κυβέρνηση κι αυτοί ν' αναλάβουν αξιώματα. Ας θυμηθούμε εδώ τους υιούς του Ζεβεδάιου, Ιάκωβο και Ιωάννη, που ενώ ο Χριστός τραβούσε για τον Γολγοθά, αυτοί ζητούσαν θέσεις δεξιά και αριστερά του. **Γι' αυτό ο Χριστός, θέλοντας να διορθώσει τις μεσσιανικές αντιλήψεις του κόσμου και να προφυλάξει τους μαθητές του από κοσμικές φιλοδοξίες**, τους αναγκάζει να μπουν μέσα στο πλοίο. Και όχι μόνο τους αναγκάζει, αλλά και τους αφήνει και μόνους.

Η συνέχεια είναι γνωστή· ο Χριστός ανέβηκε στο όρος για να προσευχηθεί και οι μαθητές μέσα στο πλοίο τους έπιασε τρικυμία και βασανίζόταν μέχρι την τέταρτη βάρδια της φρουράς τη νύχτα, δηλαδή τρεις με έξι το πρωί (Ματθ. 14,24-25).

Και τίθεται το θέμα· γιατί ο Ιησούς να τους αφήσει μόνους; Γιατί να επιτρέψει το ξεσήκωμα της τρικυμίας; Γιατί να μη ακούσει τις κραυγές τους και να μη τους σώσει αμέσως; Γιατί να καθυστερήσει τόσο, ώστε να έρθει χαράματα, όταν οι μαθητές ήταν μισοπεθαμένοι από το φόβο, την εξάντληση και την αγωνία; Και γιατί ο Κύριος να φερθεί έτσι όχι μόνο στη περίπτωση των μαθητών, αλλά η συμπεριφορά του να είναι ίδια και σε μας, που πολλές φορές αντιμετωπίζουμε φοβερά προβλήματα, προσευχόμαστε, φωνάζουμε, κραυγάζουμε και ο Κύριος φαίνεται ν' απουσιάζει από τη ζωή μας, φαίνεται να κωφεύει και να μη ενδιαφέρεται καθόλου για μας. Έτσι γεμάτοι παράπονο και πόνο κραυγάζουμε· «Γιατί Κύριε στέκεσαι μακριά μας και αδιαφορείς σε περιπτώσεις που μας θλίβουν; (Ψ'αλ. 9,22).

Αν μελετήσουμε προσεκτικά την περικοπή, θα δούμε ότι ο Χριστός φέρεται έτσι, διότι αποβλέπει στο πνευματικό συμφέρον μας. Φέρεται έτσι:

A'. Για να έχουμε συναίσθηση της αδυναμίας μας.

Όπως είδαμε, πριν την τρικυμία, οι μαθητές έπαιζαν κύριο ρόλο στο θαύμα του χορτασμού των πέντε χιλιάδων ανδρών. Πήραν από τα χέρια του Κυρίου και μοίρασαν σε χιλιάδες λαού την απαραίτητη τροφή. Ο κόσμος είχε καρφωμένα τα μάτια επάνω τους. Τους θεωρούσε προνομιούχους που ήταν στενοί συνεργάτες του Ιησού. Τους θαύμασε και τους επευφώνησε. Θέλησε να γίνουν ο Ιησούς κι αυτοί οι αρχηγοί του. Ήταν λοιπόν φυσικό να νοιώθουν ένα αίσθημα υπεροχής και εγωισμού. Τώρα ταπεινώνονται και αποκτούν συνείδηση της ανεπάρκειας τους και της σμικρότητάς τους. Καταλαβαίνουν ότι μακριά από το Χριστό είναι αδύνατοι, άσημοι, ταπεινοί, τιποτένιοι. Η προσγείωση αυτή και η συνειδητοποίηση της ανθρώπινης μικρότητας ήταν μεγάλο απόκτημα και μεγάλο κέρδος. Αποκτούν έτσι το «Γνώθι σ' αυτόν». Αν ο Χριστός δεν τους άφηνε ν' αναμετρηθούν με τη μανία των κυμάτων, ίσως να μη είχαν αυτήν την αυτογνωσία. Ίσως να τροφοδοτούσαν την έπαρση τους με καινούργιο υλικό.

Επληρμένοι και μεις για την ανθρώπινη σοφία και δύναμή μας, πιστεύουμε ότι μπορούμε να κάνουμε τα πάντα. Πως δεν υπάρχει δυσκολία αξεπέραστη. Ότι η επιστήμη δεν έχει όρια που να την περιορίζουν στις επιδιώξεις της. Κι έρχεται ο πόνος, η θλίψη, η ασθένεια, η θύελλα, η τρικυμία να μας προσγειώσει, να μας υπενθυμίσει την αδυναμία μας, να μας διδάξει ότι μόνοι μας δεν επαρκούμε.

B'. Δοκιμάζει την πίστη μας και αποκαλύπτει την απιστία μας, γυμνάζοντας μας να μη τα χάνουμε στις δύσκολες περιπτώσεις ούτε

να ζητούμε ταχεία λύση των δοκιμασιών, εφ' όσον πιστεύουμε σ' αυτόν.

Όταν επιτέλους εμφανίσθηκε ο Κύριος, περπατώντας πάνω στο κύμα, δε διέταξε τη θάλασσα να κοπάσει. Δεν πρόσφερε αμέσως τη λύτρωση στους μαθητές. Κι όχι μόνο δεν τους λύτρωσε, αλλά έγινε αιτία οι απόστολοι να ταραχθούν ακόμη περισσότερο. Είναι η συνηθισμένη τακτική του Θεού να επιτείνει τις δοκιμασίες λίγο πριν τις παύσει. Όταν τον είδαν μέσα στο σκοτάδι και την καταχνιά «εταράχθησαν λέγοντες ότι φάντασμα εστι, και από του φόβου έκραξαν». Τότε ο Κύριος τους μίλησε με το γνώριμο ύφος της φωνής του: «θαρσείτε εγώ ειμι· μη φοβείσθε». Τους δίνει δηλαδή θάρρος χωρίς να τους λυτρώσει από τη θύελλα. Τους εμπνέει το αίσθημα της ασφαλείας, χωρίς να μεταβάλλει την άβυσσο εις παράδεισο. Είναι κάτι που συχνά συμβαίνει στην Γραφή. Ο Θεός σώζει τους ανθρώπους του, χωρίς να παύσει τις αντίξοες συνθήκες που τους ταλαιπωρούν, αλλά δίνοντάς τους τη δύναμη να τις αντιμετωπίσουν και να τις υπερκεράσουν.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης